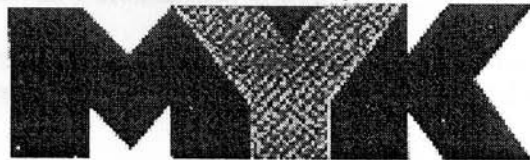

SENIORIVIESTI

N:7 KESÄKUU 2001

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY

HALLITUS:

Miika Heikinheimo	puheenjohtaja	040-5337 348
Päivi Wickström,	varapuheenjohtaja	0400-902 209, 09/4777 6312
Piritta Lahtinen,	rahastonhoitaja	09/486 146
Tom Hynninen	0400-305 197	faksi: 09/6925878
Antti Kaihovaara	09/8013 779, 0400-445 916,	sähköposti: antti.kaihovaara@satama.com
Jouko Keskimäki	09/8764 823, 040-5493688	sähköposti: perhe.keskimaki@kolumbus.fi
Suvi Virtanen,	sihteeri	09/4583 346

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Laajalahdentie 21
00330 Helsinki

Rehtori Aki Holopainen puhelin 09/4777 6311

Apulaisrehtori Päivi Wickström puhelin 09/4777 6312

sähköposti: etunimi.sukunimi@munkka.edu.hel.fi
faksi: 09/4777 6310

VUODEN 2001 JÄSENMAKSU on 50 markkaa
Seniorit ry:n tili: Merita 102150-171530

Puheenjohtajan palsta

Hyvät senioriviestin lukijat,

Kädessäsi on jo seitsemäs Senioriviesti – sisällöltään uusi, mieleltään sekä vanha että uusi. Senioritoiminta on tietysti olemukseltaan historiasta, eletystä elämästä nousevaa. Mutta se ei yksistään innoita meitä, pitemmän päälle, vaan näköaloja täytyy olla myös nykyisyyden kautta tulevaisuuteen. Tätäkin työtä koettaa Senioriviesti toimittaa.

Olemme saaneet seurata uljaan uuden koulurakennuksemme laajennustyötä ja valmistumista, vanhojen ja niin tuttujen tilojen saneeraamista. Koululla käyneet voivat hyvin todeta, että tilat edustavat alansa huippua, sitä josta jo 1950-luvulla puhuttiin koulumme yhteydessä (aineluokat, tavaroiden säilytyslokerot, juhlasali, koripallosali, kirjasto, keskusradio, yhtenäinen ruokailutila, puutarhamainen piha yms., muistattehan?!).

Senioriyhdistys on myös koko olemassaolonsa aikana halunnut tallentaa koulun oppilaiden vaiheita myös aktiiviopiskelun jälkeen. Olemme kaikki viettäneet elämämme herkimvät vuodet (1-12 vuotta) läheisessä suhteessa opettajiimme, koulutovereihimme ja itse koulurakennukseen. Tämä suhde saa jatkuvasti rikastuttaa vuosiamme – siitä meillä jokaisella on varmasti omat mieluisat kokemuksemme.

Senioriyhdistyksen hallituksen kokous ja vuosikokous pidettiin 26.2.2001

Käsiteltyjä asioita mm.

- talousarvioon varattiin 3 000 mk Senioriviestin postitukseen sekä 1500 mk stipendeihin
- jäsenmaksuksi päätettiin 50 mk vuodelle 2001
- patsashanketta tarkkaillaan
- koulun vuosipäivää vietetään 25.10.2001.

Vuosipäivään mennessä seniorien joukosta valitaan vuoden Munccalainen. Julkistaminen tapahtuu koulun vuosipäivänä. Ehdotuksia vastaanotetaan.

Miika Heikinheimo
puheenjohtaja, yo-68
oh2bad@sral.fi
040-533 7348

Rehtorin tervehdys Senioreille

Senioriyhdistyksen jäsenenä hyvin tiedän, että aika tuppaa kulumaan muistot. Mutta aina, kun tämän arkisen tapahtumavyöryn keskellä ennättää hetkeksi pysähtyä ja tarkastella koulua ja oppilaita ”hieman etäämpää”, voin yhä uudestaan itselleni todeta, että jos koulun on mennyt valitsemaan työpaikakseen, on etuoikeus työskennellä Munkkiniemen yhteiskoulussa.

Munkka elää tänään melkoisen muutoksen jakson viimeisiä vuosia. Rakennushankkeen valmistuttua koulurakennus on uudistunut ja laajentunut. Oppilasmäärä on vahvassa nousussa ja viimeisen puolen vuosikymmenen aikana melkoinen osa opettajakunnastakin on vaihtunut. Näistä aiheista muutama kuvaava sana seuraavassa.

Senioriviestin ahkera toimituskunta on viime vuosien aikana antanut palstatilaa laajennus- ja peruskorjaushankkeen esittelylle ja onhan senioreille peräti kahdesti esitelty hanketta paikan päällä koulussa – ensin paperille piirrettyjä suunnitelmia ja viime syksynä konkreettista lopputulosta. Hankkeen päätyttyä koulua pidetään reilun hehtaarin kokoisessa rakennuksessa, joka on nykyisellään erinomaisessa kunnossa. Kaikkien normaalien koulutilojen lisäksi olemme saattaneet toteuttaa/peruskorjata useita mukavia erikoisuuksia, joista mainittakoon seuraavat: vanha juhlasali (toiminnallisesti tärkeä tila, jonka näkemyksellisestä toteutuksesta suuri kiitos Saukkoselle & kumppaneille), luentosali (vanhassa isossa salissa), kirjasto, lukusali (vanhassa ruokalassa), työtilat opettajille sekä oppilasruokalan yhteydessä toimiva kahvio.

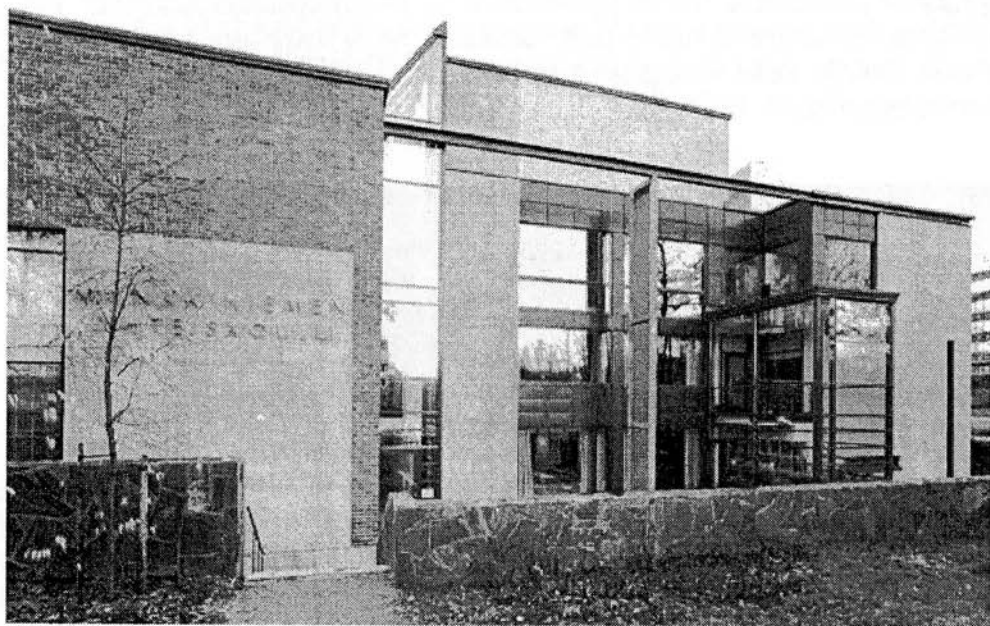
Uudistuneen koulurakennuksen vihkiäisjuhlaa vietettiin juhlasalissa 16.11.2000. Tilaisuudessa juhlapuheen piti tämän julkaisun lukijakuntaan kuuluva ministeri Osmo Soininvaara.

Hankkeen valmistuttua koulun oppilasmäärä on kääntynyt kasvuun. Lukuvuonna 1999-2000 koulussa opiskeli 731 koululaista, lukuvuonna 2000-2001 vastaava luku oli 804 ja ensi elokuussa noin oppilasta.

Vastaava kasvu ja luonnollinen sukupolvenvaihdos näkyy myös opettajakunnan määrässä ja koostumuksessa. Lukuvuoden 1999-2000 aikana koulussa työskenteli allekirjoittaneen lisäksi 53, päättyneenä lukuvuonna 57 ja tulevana lukuvuonna 61 opettajaa. Päättyneen lukuvuoden aikana koulussa työskennelleistä opettajista 40% on astunut koulun palvelukseen viimeisten viiden vuoden aikana. Elokuussa 2001 joukkoomme liittyy vielä yhdeksän uutta henkilöä.

Kuten arvoisat Seniorit voivat edellä esitetystä huomata on moni asia Munkassa muuttunut. Mutta on moni vanha kunnan asia entiselläänkin. Tällaisista mainittakoon vaikkapa kevään 2001 ylioppilaskirjoitusten tulokset. Noin 60 % kaikista koesuorituksista arvioitiin kuuluvaksi kolmeen ylimpään arvosanaluokkaan (1, e, ja m), joten senioriyhdistyksellä riittää jatkossakin lahjakkaita munkkalaisia houkuteltavaksi mukaan senioriyhdistyksen toimintaan.

Aki Holopainen
rehtori
yo-82

Munkan lisärakennus Kivitorpan puistosta katsottuna. Vasemmalla uusi liikuntahalli ja oikealla luokkatiloja.

ARVOISA SENIORI! VOIT KIRJOITAA SENIORIVIESTITIIN OMIA MUISTELUITASI TAI KUULUMISIA. OLE YSTÄVÄLLINEN JA LÄHETÄ NE KOULUUN KIRJEESSÄ, FAKSILLA TAI SÄHKÖPOSTILLA. YHTEYSTIEDOT OVAT LEHDEN ETUSIVULLA.

RAKAS, RAKAS LUOKKA

LUOKKAKOKOUKSIA JA 50-VUOTISYLIOPPILASJUHLA

Ystäväni Kerstin Bergroth on kirjoittanut teoksessaan Omakuva luokkatovereistaan: "He ovat äärettömän tärkeitä, he ovat osa minun elämäni ja sieluani vielä tänä päivänä. – Me rakastamme heitä kuolemattomasti ja salaperäisesti, niin kuin me rakastamme jotakin lapsuudenaikaista valaistusta tai tuoksua tai paikkaa. – Äskettäin tapasin odottamatta luokkatoverini Hilja S:n. Se oli sellainen riemu kuin Robinson Crusoella mahtoi olla, kun hän löysi Perjantain. Koko suuressa vieraassa maailmassa yksi oikea tuttu! Elämäni tuntui kodikkaalta, sai puhua avoimesti niin kuin Kersti puhui kolmannella luokalla. Me kerroimme kaiken, niin kuin luokkatovereille kerrotaan"

Minulle elämän jännittävimpiä ja ilahduttavimpia asioita on ollut lämpö, suorastaan hellyys, jota tunsin luokkatovereita kohtaan, kun heidät 50 vuoden jälkeen kohtasi, joko kuukausittain tapahtuvissa "tyttöjen tapaamisissa" tai "riemu ylioppilassuhlassamme", kun ylioppilaaksi tulostamme oli kulunut puoli vuosisataa. Se oli keskinäistä, toiselta toiselle välittyvää lämpöä, jonka kokeminen teki hyvää. Yhteisen kohtalomme jakajat, me tunsimme toisemme.

Melkein kuukausittain kokoontuva luokkakokouksemme:

Vasemmalta oikealle: Ansa Hämäläinen (Soinio), Rajja Rajasammal (Lindholm), Kaarina Kangas (Arkiomaa), Pirkko Sell (Sinivuori), Pirkko Koskinen (Tenhunen) ja Irma Kunttu

Meistä useimmat aloittivat Munkkiniemen yhteiskoulussa, sodan tuntojen ankarassa atmosfäärissä vuonna 1942. Kun kuukausitapaamisissamme katselee Ansaa, Hilkkää, Kaarinaa, molempia Pirkkoja ja Raijaa, ei voi välttyä ajatuksesta: meille on tullut lisää ikävuosia – tarkoitan, elämänviisautta – mutta vanhoiksi emme ole tulleet.

Olimme laulaneet luokanvalvojallemme Svea Aallolle:

"Tuoll' on Svea-mamma
hälle laulan,
hälle kuuluu serenadi tää.
Häntä muistan maailmalla kauan,
ankanpoikastensa ystävää."

Lauloimme, että hän rakasti paljon Timo-vauvaansa. Muutama päivä sitten oli lehdessä juttu 60 vuotta täyttävästä arkkitehti Timo Aallosta, joka kuvassa katsoi lempeän äitinsä piirtein hämmästynttä lukijaa. Vastahan se oli, aivan äskettäin, kun Timo-vauvasta lauloimme Munkkiniemen yhteiskoulun luokahuoneessa.

Olimmehan ne samat lapset, jotka välitunneilla koettelimme monoillamme koulun pihan kohollaan olevia mäntyjen juuria. Siellä – yllättävän voimakkaasti – tuntuvat olevan meidänkin juuremme.

Näissä luokkatapaamisissa tulee mieleen Kersti Bergrothin kirjoittamat, Kukkuu, kukkuu –sävelen mukaan laulettavat säkeet, joista säteilee nostalgia hellyys:

"---

Eilenkö mustalle taululle kuljin
liidulla viivoja piirtelemään?
vielä sen liidun tunnen ja nään,
jäihän se sieluun säilymään.

Hukkuu, hukkuu paljonkin hukkuu
aaltoihin elämäni myrskyisen.
Hukupa ei kouluni kaukainen,
nukupa ei visertävä riemu sen."

LAAJALAHDEN AURINGONLASKUN VÄRIT YMPÄRÖIVÄT RIEMUYLIOPPILASJUHLAAMME

Luonnon paletin värit rikkaimmillaan
valon sivellin säihkyyn loi hehkuvimpaan.

Näin voi sanoa, kun luokkamme kokoontui 50-vuotiylioppilasjuhlaamme. Laajalahti säihkyi ja kimmelsi auringonpaisteessa. Veden pinnalla oli simpukankuoren helmiäisen pastellivärejä. Varjot veden pinnalla hävisivät ja maisema kultasi ylimaallinen, kuulas kauneus. On tullut mieleeni, että värit on varmaan annettu ihmisille iloksi ja usein vaikean vaelluksen virvoitukseksi. Ne ovat lahja, josta voisi tietoisesti olla onnellinen. – Tuli siinä luokkatovereiden, puolivuosisataisen ajanjakson takaisten rakkaiden hahmojen kokoontuessa eteisaulaan, mieleen Eino Leinon ajatus hengestä, joka liikkuu vetten päällä, kun katsoi suurista ikkunoista ympäröivää upeaa maisemaa ja Laajalahden yllä väreileviä värejä.

Kersti Bergroth sanoo kirjassaan Luokkakokous:

"Luokkakokouksissa on aina jotain arvoituksellista, vähän yliluonnollista.

...Henkilöt on yht'äkkiä asetettu ikään kuin elämäkertansa eteen, koko arvoituksensa eteen."

Lapsuutemme ja nuoruutemme maisema, luonnon lavastus, jossa elimme todeksi elämämme käsikirjoitusta, loi puitteet yhdessäolollemme, jossa oli suurta hilpeyttä, liikuttunutta nostalgiaa, hyvyttä, kiitollisuutta ja haikeutta.

Muistelimme koulua ja opettajiamme. Naapuripöydissä istuneet vieraat sekä ystävälliset tarjoilijat sanoivat, että oli hauskaa katsella meitä, kun viihdyimme niin hyvin. Todeksi tulivat Kersti Bergrothin sanat: "Nukupa ei visertävä riemu sen."

Valo ja varjo täydentävät toisiaan, muodostavat kokonaisuuden, jota elämäksi kutsutaan. Sen kaiken tarkoituksena on koulun funktio: opettaa, syventää, saada ajattelemaan. Niin oli Myk:ssa, niin on elämässä. Ne ovat kumppaneita, koulu ja elämänkoulu – meidän tekemiseksemme ihmisiksi, ihmisiksi, joiksi meidät on tarkoitettu, ihmisiksi kasvamisessa täyttämään tehtäväämme. Ei se tehtävä sisällä niinkään suorituksia, saavutuksia, menestyksiä – vain kasvamista. Niin luulen.

Luokkatoverit – elämän yllätyksellinen charmi, josta olen kiitollinen.

Luokkatoveruus – kohtalon osasista tärkeimpiä ja iloisimpia.

Muistelimme myös heitä, jotka olivat jo lähteneet joukostamme kohti kirkkaampaa valoa, heitä, jotka tiesivät enemmän kuin me siellä "Fiskiksellä" tai muissa tapaamispaikoissa olleet.

Uuno Kailas on sanonut kauniisti runossaan Karavaani:

"Tosin loppuvat kerran askelet vaeltajilta,
kukin vuorostaan on nukkuva syliin maan.
Vaan katso: kaikki he kuitenkin mukana ovat,
nekin, joiden tomu on uupunut vaeltamaan."

Kun eräs heistä, Mairit Nordenstreng-Woolf (jonka intensiivisen Errol Flynn –ihailun äärellä nuoruutemme vietimme) lähti kohti Errolin kotimaisemia, stipendiatkalle Berkeleyyn yliopistoon, kirjoitin hänelle:

May the Californian sun gently shine
on this magnificent friend of mine,
who's making her childhood-dreams come true,
God speed and my very best wishes to you.

God speed –toivotus oli mielestäni tuossa 50-vuotisjuhlassamme ajatellessani Mairitia, Seija Siparia, Erkki Tannista ja Erkki Vormaa, joiden ylioppilaslakin mustalla sametilla ollut kultalyyra soitti heidät jo ennen meitä muita juhlaan, näkemiseen metafyyssisten verhojen taakse.

Oliko Laajalahden auringonlaskun välkkeessä lempeätä hymyilyä?

Kun luokantytöt istuivat saman Laajalahden äärellä pienemmässä muodostelmassa, katselimme ihmetyksen vallassa, hämmästyneinä, kun kaksi joutsenta lipui hyvin hitaasti aivan ikkunamme ohi. Olimme mykistyneitä; emme puhuneet mitään pitkään aikaan, ajattelimme sitä enemmän. Onko olemassa transkendenttaalisia tervehdyksiä luokkakokouksiinkin. Sieltä meille terra incognitasta voi varmaan tehdä yhtä ja toista. Elämän suuri salaperäisyys on sen charmanteimpia ja lohduttavimpia asioita. Arjen ahdistuksissa olleet ihmiset ovat aina "luoneet katsehen" ylöspäin.

Mitä sanoikaan Kersti Bergroth: "Luokkakokouksissa on aina jotain arvoituksellista, vähän yliluonnollista.--- Henkilöt on yht'äkkiä asetettu ikään kuin koko elämäkertansa eteen, koko arvoituksensa eteen."

Vuonna 1950 Munkkiniemen yhteiskoulusta pääsivät ylioppilaisiksi:
Kaarina Arkiomaa, Rita Erola, Irmeli Halsti, Bobby Harjula, Matti Haro, Hilikka Huhtinen,
Irma Kunttu, Raija Lindholm, Mairit Nordenstreng, Jukka Niemi, Hannu Puranen, Pirkko
Sinivuori, Seija Sipari, Arto Sivula, Anna-Liisa Soinio, Erkki Tanninen ja Erkki Vorma.

Irma Kunttu
yo-50

Riemuylioppilaita juhlistaan vuonna 2000

Ylärivissä vasemmalta oikealle: Jukka Niemi, Hannu Puranen, Hilikka Lehtola (Huhtinen), Arto Sivula,
Rita Lahti (Erola), Kaarina Kangas (Arkiomaa)

Edessä vasemmalta oikealle: Pirkko Sell (Sinivuori), Irma Kunttu, Raija Rajasammal (Lindholm) ja Matti Haro

Hyvät seniorit

Suollan tässä seuraavankaltaista tarinaa. Se on sekoitus nostalgiaa ja asiaa. Menneiden muisteleminen on tarkoituksenhakuista, sillä yritetään herättää mielenkiintoa. Tuo asiapuoli käsittelee RAHAA... Patsashankkeemme tarvitsee jok'ikisen pennin ja myöhemmin euron.

Tässä lehdessä on toisaalla perusteellinen kuvaus koulumme uudisrakennuksen ja peruskorjauksen vihkiäisistä syksyllä 2001. Koulu, koripallo, ToPo ja koko paikkakunta ovat vihdoin saaneet kohtuullisilla katsomotiloilla varustetun liikuntahallin.

Palatkaamme nyt 50-luvun lopulle. ToPo oli v. 1956 noussut koripallon mestaruussarjaan ja saanut heti jo toisella kaudella hopeaa. Vuonna 1951 valmistuneen koulun ”jumppasali” oli toki suurempi kuin lyhyenlöntä liikuntatila, mutta itse otteluita ei Munkkiniemessä voitu pelata. Syntyipä suuri haave ja haaste rakentaa suuri nuorisotalo pallo- ja uimahalleineen. Hanketta ajoi tyylikkäästi Munkkiniemen Nuorisotalon Kannatusyhdistys. Se keräsi varoja, onnistui varaamaan tontin Helsingin kaupungilta ja itse Alvar Aalto lupautui ilmaiseksi piirtämään koko komeuden. Kun eri osapuolet ryhtyivät pian kiistelemään rakennusvaiheitten kiireellisyydestä ja siitä, että mikä on tärkeintä, uimahalli, palloiluhalli vai monitoimitilat, niin ”Alvari” kyllästyi ja pisti piirustukset salkkuunsa ja lähti pois. Yhdistys pelästyi ja luopui hankkeesta. Se muutti nimensä ”Munkkiniemen Nuorisotyön Kannatusyhdistykseksi” ja ryhtyi vuosittain jakamaan pieniä avustuksia. Vuosikausia moottoritien varressa komeili monta metriä korkea ”tötsä”, josta saattoi pitkään lukea tekstin: ”Tähän nousee Munkkiniemen nuorisotalo”. Aikanaan tuo rakennelma sitten haalistui, kupsahti nurin ja maatui pois. Tontti oli jäljellä vielä ainakin v. 1978.

Nyt Munkkiniemen yhteiskoulun palloiluhalli on valmis ja taannee jatkuvuuden koripallon suhteen. Tuo lajihan on ollut paikkakunnalla erikoisen suosittu ja siinä menestyminen on tuonut Munkkiniemelle mainetta ja kunniaa – koulusta puhumattakaan. Vuonna 1997 eräissä piireissä heräsi ajatus kunnioittaa koripalloa Munkkiniemessä oikein kunnolla ja hankkia pysyvä muistomerkki. Ajatus patsaasta syntyi ja sen suunnittelijoiksi kutsuttiin taiteilija Juhana Blomstedt, yo-57 ja rehtori Niki Krjukoff, yo-53 – molemmat koripalloväkeä.

Helsingin kaupunki on jo myöntänyt patsalle paikan. Se kohoaa Laajalahdentien ja Munkkiniemen puistotien uudelleen muokattuun risteykseen, siihen, jossa ennen sijaitsi koululaisten ikioma kioski. Veistos on viisi ja puoli metriä korkea ja sen nimi on VAPAAHEITTO. Juhana Blomstedt on tutkinut ballistiikkaa ja patsaan muoto kuvaa pallon lentorataa. Kaaren kärki on täsmälleen 305cm maasta ja sehän on korirenkaan korkeus pelikentästä. Materiaali on corten-terästä.

Syyskuussa 2000 aloitettiin Munkinseudulla viranomaisten luvalla kansalaiskeräys. Tuotto on ollut tähän mennessä aika heikko. ”Kansan karttuisa käsi” on ollut lähinnä ”kärtyisä”. Ehkäpä laajojen kansanjoukkojen mieltä kaivertaa kevään 2000 tapahtumat, tuolloin Munkkiniemestä katosi koripallon mestaruussarjapaikka, vaikka se juuri oli voittanut hopeamitalit. Taloudellinen katastrofi ei ollut munkkiniemeläisten koripalloilijoiden syytä ja uusi nousu on enemmän kuin todennäköistä.

Munkkiniemen yhteiskoulun oppilaista ja sen oppilaista se koripallo aikanaan sai alkunsa – Pentti ”Pupi” Nohynek luultavasti sanoi viimeisen sanansa asiasta keskusteltaessa. VAPAAHEITTO-veistoksen tueksi on perustettu Patsastoimikunta, johon kuuluvat Munkinseutu ry:n puheenjohtaja Helena Leinonen, pastori Miika Heikinheimo, professori Jorma Laine, taiteilija Juhana Blomstedt, rehtori Niki Krjukoff, johtaja Juhani Järvi, lehtori Pentti Nohynek, rehtori Matti Kaihovaara, johtaja Juha Levä ja allekirjoittanut. Me patsastoimikunnan jäsenet vetoamme koulumme tuhansiin senioreihin ja toivomme hartaasti mahdollisimman suurta lahjoitusta itse kultakin. Että ”kerjuulle tässä jouduttiin vielä vanhoina päivinämmä...!

Patsastoimikunnan avaamat tilit Munkinseudulla ovat seuraavat:

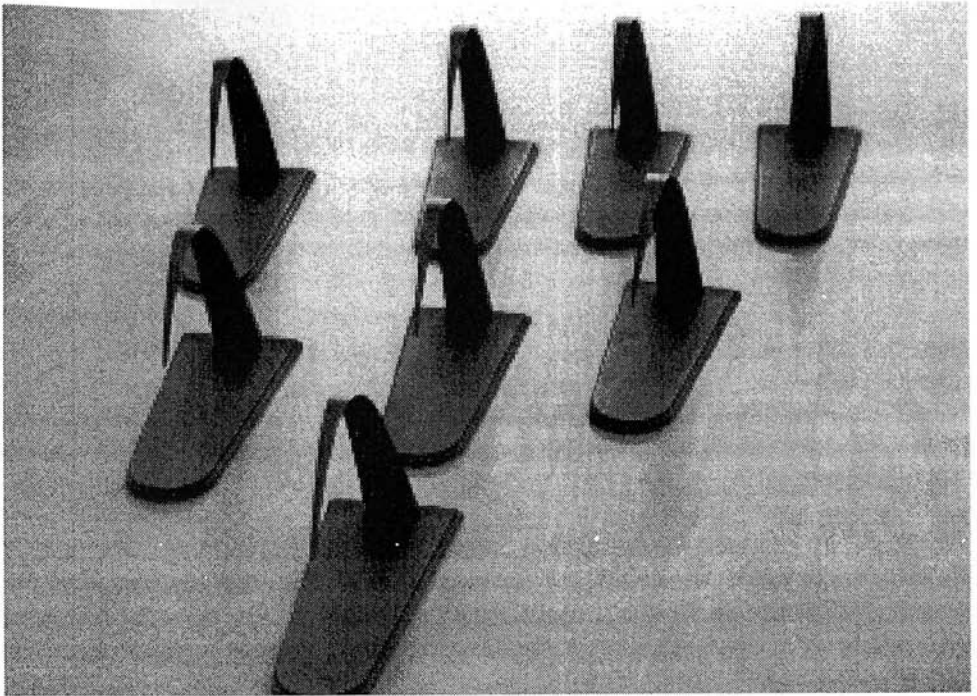
AKTIA 405524-234144

ÅLANDSBANKEN 660100-3841649

MERITA 102135-40164

Patsaan kustannusarvio on tällä hetkellä 300tmk. + 10%. Aikaa rahoitukselle on varattu myöhäiskevääseen 2002 ja patsaan paljastus tapahtuu elo-syyskuun vaihteessa v. 2002. Tuolloinhan samana vuonna Torpan Pojat ry täyttää 70 vuotta seuran koripallo 50 vuotta. Munkinseutu ry toimii keräyksen virallisena kattojärjestönä ja tuon yhdistyksen tilintarkastajat tulevat huolehtimaan myös siitä, että keräyksen tuotto menee oikeaan asiaan. Mahdollinen ylijäämä tuloutetaan Munkinseutu ry:n toimesta paikkakunnan nuorison hyväksi. Keräyskulut ovat minimaaliset (kuten tähänastinen tuottokin, latoja huomio) .

Nyt kun olen hermostuttanut kaikki seniorit raha-asioilla, siirryinkin paljon miellyttävämpään aiheeseen. Olen pyytänyt tämän senioriviestin päätoimittajalta Miika Heikinheimolta luvan saada lähettää terveisiä. Hän on sen myöntänyt.

Pienoismalleja Vapaaheitto-veistoksesta

Lähetän siis paljon terveisiä kevään 1951 ylioppilaille, hehän ovat kaikki luokkatovereitani. Edelleen lähetän paljon terveisiä kevään 1952 ylioppilaille, sitten kun aika koittaa. Hekin ovat luokkatovereitani. Ja vuoden 1953 stuiduille jo nyt paljon terkkuja – hehän vasta luokkatovereitani ovatkin. Minu mielestäni lukio oli ehkä niin mukava paikka, että sen lähes täydellinen tutkiminen oli tarpeellista. Ja samalla sai niin monta luokkatoveria...

Ja lopuksi haluan kertoa syvästi mieleeni painuneen lausahduksen. Sen esiti aikanaan televisiossa presidentti Ronald Reagan ollessaan jo virasta sivussa Hän esitelmöi kymmentuhantiselle ystäväjoukolle Atlantassa. Hän sanoi:

"I am so happy to be here, as a matter of fact,
at this age I am happy to be anywhere"

Omistan tuon englanninkielisen jutun lehtori Helvi Paavilainen vainaalle, jok oli hyvä ja mukava opettaja.

Tom Hynninen
yo-53

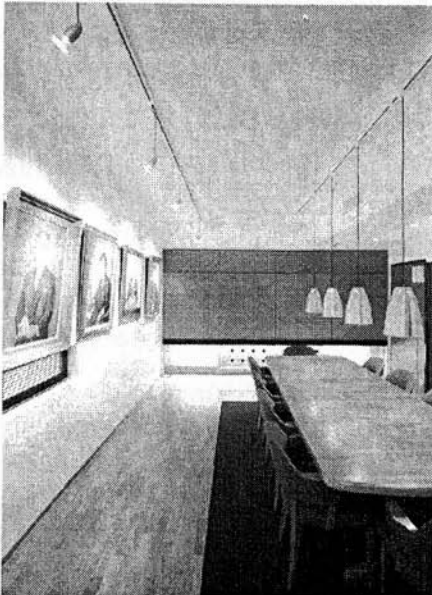
Eläkeläisten kuulumisia

Myk:n eläkkeellä olevilla opettajilla ja toimihenkilöillä on viime aikoina ollut yhteisiä tapaamisia 2-3 kertaa vuodessa. Niiden ohjelmassa on yleensä ollut tutustuminen johonkin kiinnostavaan kohteeseen ja sen jälkeen yhteinen kahvi- tai lounashetki. Osanottajia on ollut 10-20. Vierailukohteita ovat olleet mm. Kiasma, Helinä Rautavaaran kokoelmat Tapiolassa, Keravan taidemuseo, Eero Järnefeltin koti ja muut Tuusulan Rantatien kohteet, Suomen Rautatiemuseo Hyvinkäällä sekä Alvar Aallon kotimuseo Riihitiellä Munkkiniemessä. Taborin vuorella oltiin kerran katsomassa Aleksis Kiven Olviretkä Schleusingenissa.

Suorastaan perinteeksi on jo ehtinyt muodostua osallistuminen Helsingin yliopiston adventtikonserttiin Tuomiokirkossa, minkä yhteydessä on ollut tapana käydä kahvilla Kluuvikadun Fazerilla. Konsertin saavuttama suosio perustuu paitsi korkeatasoiseen ohjelmaan myös siihen, että tilaisuuden taustavoimiin kuuluu Helsingin professorinrouvien yhdistys, jonka aktiivisena jäsenenä Kaarina Talpio-Koskinen osaltaan huolehtii tilaisuuden aktiivisesta markkinoinnista eläkeläisille.

Kaarina Talpio-Koskinen on myös toinen eläkeläisten epävirallisista yhdyshenkilöistä, jotka tiedottavat yhteisistä tilaisuuksista. Toisena yhdyshenkilönä toimii Aira Tiira. Sen suurempaa byrokratiaa ei keskinäisessä yhteydenpidossa ole nähtykään tarpeelliseksi. Näiden yhdyshenkilöiden puoleen voivat kääntyä kaikki, joilla on mahdollisesti eläkeläisten aktiviteetteja koskevia tiedusteluita, ideoita taikka ehdotuksia. Kaijan ja Airan yhteystiedot löytyvät pääkaupunkiseudun puhelinluettelosta.

Jorma Rytkönen

Kuva uudesta neuvotteluhuoneesta, joka on sisustettu vanhoilla tutuilla kalusteilla ja tauluilla.

LUOKKARETKI

"Onpa kiva kuulla teidän luokkakokouksesta! Meidän luokalla ei ole ketään, joka järjestää tapaamisia." Tämän olen kuullut monesta eri suusta. Vastaan aina: Sinä olet kukaan! Sinä voit olla aloitteen tekijä!

Näissä merkeissä otin yhteyden luokkatoveriini Stan Palmroothiin ja kokoonnuimme kevättälvella 1999 Kari Sundellin, Annikki Vierusen, Ulla Ruudun, Kirsti Kuusiston, Krista Hailikarin ja Tuula Alhon (kullakin nykyiset sukunimet) kanssa. Tämä ennestäänkin luokkakokouksen järjestämisessä kokenut jengi suunnitteli kahden rinnakkaisluokan 40-vuotistapaamista.

Vuonna 1960 Munkkiniemen keskikoulun 4a ja 4b luokat päättivät keskikoulunsa ja se sinetöitiin luokkasormuksella. Tarkoituksena oli tavata tulevaisuudessakin. Silloin ei varmaankaan osannut kuvitella, millaista elämä olisi vuonna 2000 eikä sitä, miltä elämä näyttää tällöin.

Nyt tämä vuosi 2000 on kulumassa loppuun ja luokkaretki on tehty. Stan ehdotti, että teemme luokkaretken. Ehdotus sai varauksettoman kannatuksen. Tosin ehdotukseni yöretkestä ei puolestaan saanut yhtään kannatusta. Päätimme lähteä 20.5.2000 bussiretkelle Vierumäen urheiluopistolle. Olimmehan tehneet jo kouluaikana sinne retken. Päätimme kutsua molemmat luokat yhteiselle retkelle.

Stan ja "Sunttu" Sundell tekivät miehen työn osoitteiston ja kirjeiden kanssa, me muut olimme apuvoimina. Retkestä ilmoitettiin jo hyvissä ajoin keväällä 1999.

Niin saimme mieliin painuvan päivän. Meitä oli 38 entistä oppilasta tyylikkäästi harmaantuneina ja samalla eloisina, välillä meluisinakin lähdössä koulun pihalta bussiin. Ensinnä kohotimme maljat tapaamisellemme ja koulullemme. Moni näki toisensa pitkästä ajasta ja niinpä juttua riitti. Pelkästään matka Vierumäelle tuntui liian lyhyeltä. Päivä oli keväisen aurinkoinen ja sopivan lämmin. Perillä söimme lounaan ja tutustuimme vapaamuotoisesti maastoon. Opistolta oli tilattu maastosuunnistus rastilta rastille pienissä ryhmissä. Jännitystä, hikeä ja janoa riitti. Arvatkaapa sitä herjan lennätystä, kun lopuksi tuloksia julistettiin. Omakin joukkueemme oli ihan hyvä, vaikka emme olleetkaan parhaita. Ainahan sitä keskivertoihmisiä tarvitaan. Sitä paitsi oma tehtäväni tässä elämässä on puristettu erään peikon sanoihin: "Ilman tyhmyyttä ei olisi viisauttakaan". Lopun aikaa vietimme järven rannalla grillaten ja laulaen. Mikä tunnelma!

Kotimatka sujui jo rauhallisemmin. Mutta ei se mitään, hyvät jatkot vietettiin Ukko Munkissa, jonne meitä jäi vielä kolmisenkymmentä... Seuraavana aamuna olin kuin "satavuotisunesta" herännyt. Oli huikeat tunnelmat, enkä tarkalleen tiennyt, missä meni menneisyyden ja nykyisyyden raja. Pieni pala mennyttä aikaa kosketti tätä päivää! Samalla jäi toivomus, että olisin halunnut nähdä myös niitä luokkatovereita, jotka eivät päässeet paikalle.

päivää! Samalla jäi toivomus, että olisin halunnut nähdä myös niitä luokkatovereita, jotka eivät päässeet paikalle.

Syyskuun alussa vietimme lavatansseja Kirkkonummella Tupun pihalla ja 19.9. osa porukastamme kävi kannustamassa Keskimäen Jokkea ja hänen bändiään Storyvillessä.

Lisää tapaamisistamme kuulette aivan varmasti, nyt kun yhteydet ovat syntyneet ja alkavat kiinteytyä uudestaan.

Heikki Laukkanen
yo-64

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN

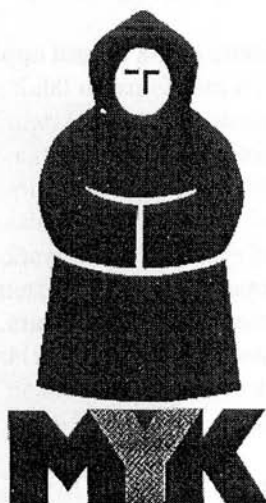
SENIORIT RY:n

sääntömääräinen vuosikokous

järjestetään koululla (Laajalahdentie 21)

maanantaina 25.2.2002 alkaen klo 19.00

SENIORIT! Jos haluatte perehtyä Munkkiniemen yhteiskoulun nykypäivään, tervetuloa Myk:n kotisivuille osoitteella (<http://www.munkka.edu.hel.fi>).

ICL Invia Oyj tuki tämän senioriviestin ilmestymistä